

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Prøver af Snorros og Saxos Krøniker i en ny Oversættelse samt et Ord til Danske og Norske

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 6. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1815_255-txt-shoot-idm938.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Der nu Kong Olav drog over Kiølen og kom paa Vesteraasene, saa Landet laae derunder vidt udbredt for hans Øine, da reed han i sine egne Betragninger og stirrede ud over Landet, medens Hæren foer som den kunde, Nogle for og nogle bag efter Kongen, men alle et godt Stykke borte. Kongen var stille, og reed til langt op ad Dagen uden hartad at see til en Side, han talde til Ingen og Ingen til ham. Endelig reed Bispen hen og talde til ham, og spurgde hvad han grublede paa og hvi 7han var saa tavs; thi Kongen pleiede ellers paa Reisen at være munter og snaksom med sine Folk, saa det var en Glæde at være ham nær. Da svarde Kongen med stor Alvorlighed, jeg har nu en Stund havt et forunderligt Syn; thi ret som jeg reed og saae ned af Fjeldet ud over Norge, faldt jeg i Tanker om al den Glæde jeg havde havt i det Land saa mangen god Dag, og saa kom det mig for som om jeg saae ud over hele Trøndelagen, og dernæst over alt Norges Land, og jo længere Synet stod mig for Øie, des videre saae jeg, saa at tilsidst laae den hele vide Verden med Land og med Vand aabenlys for mig, jeg kunde rivelig *Man skienke mig Ordet, det er en Sjælandsfar som jeg er selv, og bruges kun i denne ene Betydning, beslægtet med det islandske riufa, at adskille, vedrid er rofid, Veiret har klaret sig, Skyerne skilt sig ad. kiende alle de Stæder igien hvor jeg havde været, saavel som dem man havde fortalt mig om, men den hele vide Verden med alle de Bøigder og Ørkner som jeg havde aldrig vidst noget af at sige, var mig dog ligesaa velbekiendt som det andet. Da sagde Bispen, at det var et helligt og saare mærkværdigt Syn.